

ZONNESCHIJN IN HUIS.

UIT HET ENGELSCH

DOOR

J O H A N N E S.

Zonneschijn is voor huisplanten een even groot vereischte als voor die welke in den tuin groeien, en van hoe menig huis nogtans is hij desniettegenstaande gebannen. Niemand verwondere het dan ook, dat zoo vele kinderen zedelijk worden verwaarloosd, of met eene sterk eenzijdige ontwikkeling van karakter opgroeien.

Zonder zonneschijn des harten, van vriendelijke aangezichten in huis afstralende, is het onmogelijk dat er bloesems van liefde en goedwilligheid gevonden worden, welke hoop geven op goede vrucht. Dit is iets dat zoozeer van zelf spreekt, dat elke bewijvoering gerustelijk kan achterwege blijven. Ieder zal dit gereedelijk willen toestemmen. Nogtans zou eene voorstelling uit het werkelijke leven haar nut kunnen hebben voor het hart van sommigen, welke anders misschien blijven rondwalen in de duisternis hunner eigene ziekelijke verbeelding, in plaats dat het heldere zonlicht bij hen zou doorbreken.

„Maar,” vraagt welligt iemand, „hoe kom ik aan zonneschijn in mijn huis?”

„Open slechts deuren en vensters en hij zal binnenkomen.”

„Hoe kan ik de deuren en vensters openen? Het is zeer gemakkelijk te zeggen: doe het! maar hoe? — hoe?”

Laat ons uw geval eens van naderbij beschouwen, vriend. Wij erkennen er het moeilijke van; uwe deuren en vensters zijn zoolang reeds gesloten geweest, dat de bouten en hengsels verroest zijn. De retsen, waar nog enkele stralen gewoon waren door te dringen, zijn sedert lang begroeid met mos en allerhande onkruid, en digte klimop bedekt thans die openingen, waardoor in vroeger tijd de zon in twee of drie uwer kamers haar licht wierp. De huisplanten, uwe kinderen, wier ontwikkeling zoo onverstandig is verwaarloosd, zijn ziekelijk en zedelijk misvormd. Zij versieren geenszins uw huis, noch vervullen het met hunne zoete melodiën. Er bestaat slechts weinig hoop voor hen, tenzij gij de deuren en vensters opent, waarvan wij gesproken hebben, en het zonlicht laat binnenstralen.

Het is avond en gij rigt uwe schreden huiswaarts. Wat hebt gij gedaan den ganschen dag? Zeer veel gehoord en opgegaard wat u de opgewektheid om te genieten ontnomen heeft. Raadpleeg uw eigen hart en zeg mij: geniet gij waarlijk al de goede dingen, voor welker bezit gij u voortdurend inspannt? Gij geniet, indien het dien naam dragen mag, de inspanning om ze te verkrijgen, maar wanneer de tijd daar is om de vruchten daarvan te smaken, ziet ge u droevig teleurgesteld. Wanneer gij uw kantoor den rug toekeert en den weg huiswaarts inslaat, beginnen de schaduwen rondom u te vallen en brengt gij deze, in plaats van zonlicht in uwe woning. Ook thans omringen zij u. De voeten die u voortdragen zijn niet als gevleugeld door eenig heerlijk vooruitzicht, maar schijnen zwaar te zijn als lood. Alle ligte hartklonpingen zijn verdwenen. En dit is niet alleen nu zoo het geval, maar het was zoo vóór maanden, wij mogen zeggen: voor jaren. Gij weet wat gij bij uwe thuiskomst vinden en niet vinden zult. Geen geluid van rappe voetjes op den trap en door den gang, als een blijde weérklank op uw eersten stap, waar reeds zoolang op gewacht is. En toch zijn er in uwe woning kleine voeten en kinderstemmen. Zoo zal het niet zijn. Maar integendeel zijn de scherpe toonen van twistenden en het wanluident geschreeuw van hartstogtelijken de muziek, die uwe ooren onaangenaam zal aandoen.

De herinnering van het verledene leeft nog te duidelijk in uwen geest om aan vergetelheid te kunnen denken. De schaduwen beginnen meer en digter om u te vallen; er drukt een gewigt op uw hart. Het ergste duchtende, gaat gij naar huis, u op het ergste voorbereidende.

Dit mag niet. Beproof eens of gij niet een weinig zonneschijn met u kunt voeren. Het zal zoo iets nieuws zijn, dat we aan eene goede uitkomst niet kunnen twifelen.

„Het is zeer gemakkelijk te zeggen: voor hem met u; maar waar vind ik dien zonneschijn, waarvan gij spreekt?”

Gij hebt geen haast om t'huis te komen, gaan we nog een oogenblik zamen het park in. Gij komt er slechts zelden, geloof ik. Daar is overvloed van hart-zonneschijn te vinden op dit uur van den dag. Het kon zijn dat door de wolken die u omschaduwen eenige stralen heendrongen en uw hart verwarmden.

Welk eene prettige wandeling! Wij verwisselen in één oogenblik de stad met het land, de beslommingen van het beroep met het volle genot eener beschrijke omgeving. Laten we hier een oogenblik gaan zittten. Is het tooneel niet schoon en kalmeerend? Bespeurt ge niet reeds zijn weldadigen invloed in eene kalmere stemming des harten? Zie nu op die groep kinderen, vrolijk zingende, terwijl zij in een kring dansen rondom een hunner, een blaauw-oogig, schoon, klein ding met goudkleurig haar. Laat ons nog een weinig blijven zitten. Ik twijfel geen oogenblik of het zal u goed doen. Ik geloof dat het u reeds goed doet. Het doffe, onverschillige is uit uwe oogen verdwenen. Een nieuw leven wordt er in zichtbaar. Gelukkige kinderen zijn als bloemen, zij vermaken ons door hunne schoonheid en frischheid.

Daar komt een der lieve kleinen aan; zij is van hare kameraadjes afgezworven en rigt hare schreden thans naar dezen kant. Gij hebt uwe hand naar haar uitgestoken, en thans zit zij op uwe knie en doet u kinderlijke vragen, die gij het een genoegen vindt te beantwoorden. Uwe hand ligt te midden harer zonnige krullen, gij blikkt in haar half verwonderd gelaat, het oude vaderlijk gevoel komt wederom op in uw hart, en zoo gij gevolg geeft aan deszelfs aandrift zoudt gij de kleine vast aan uwe borst drukken.

Het kind wordt geroepen; er wordt eene hand naar haar uitgestrekt; gij neemt een kus van die roode lippen en daar gaat zij dansende heen, niet echter zonder een venster van uw hart te hebben geopend en eenige zonnestralen onder het stof en de spinnewebben te hebben doen doordringen. Sluit het niet te schielijk weér. Laat het eenigen tijd openstaan, totdat gij den invloed van hunne prettige warmte ontwaart.

Hoe gelukkig zijn al deze kinderen! — Hoe lieflijk in het betoone hunner genegenheid. Niet eenmaal wordt de harmonie door een toornig woord verbroken.

Een vader gaat voorbij, aan iedere hand een kind, een jongen en een meisje, juist in den leeftijd van twee uwer kinderen. Zij praten zamen en met hem in de gelukkigste gemoedsstemming, en hij deelt met hen in al wat ze bespreken met zooveel ernst, alsof hij niet ouder was dan zij. Daar staan zij stil op weinige passen van ons. Wat is er gaande? Er is verschil van gevoelens gerezen tusschen de beide kinderen, en beide volhardens bij hunne begeerte. De jongen wenscht dezen weg in te slaan naar de poort en het meisje genen.

„Wel! wat nu aan te vangen?” vraagt de vader. Zijne stem klinkt niet ongeduldig maar kalm en ernstig, en is meer geschikt om de kinderen neer te zetten dan op te wekken.

„Ik zou gaarne dezen weg willen gaan,” zegt de een. „En ik dien,” zegt de andere.

„We kunnen niet beide wegen tegelijk gaan, dat is uitgemaakt, tenzij we ons zelve in tweeën snijden en het eene deel dezen en het andere dien weg laten gaan.”

Er is iets deftig-kluchtigs in stem en gebaren des vaders, terwijl hij dit zegt, waardoor beide kinderen hartelijk beginnen te lachen.

Gij zoudt in dit geval gezegd hebben, op eene wijze geschikt om alle vriendelijke gevoelens van 't hart te bannen: Ik verlang geen krakeel over den weg dien wij gaan zullen. De eene weg is zoo goed als de andere. Kom!

En gij zoudt daarop zijn voortgegaan met verhaasten stap, den naasten weg naar de poort kiezende, zonder acht te slaan op hunne bede om nog langer te mogen blijven. Maar deze vader stelt meer prijs op het behoud van den zonneschijn. Hij kan niet dulden dat deze verdwijnt, indien het slechts kan worden voorkomen, zelfs niet voor een oogenblik. Hij heeft groot vertrouwen in zonnestralen. Gij zoudt verstoord en toornig geworden zijn. Gij zoudt hen hebben gestraft voor hun gekibbel. Gij zoudt bij u zelve gedacht hebben: Indien zij het schoone en aangename rondom hen niet kunnen waarderen, moeten zij voortaan maar thuis blijven, en dien ten gevolge hunne harten hebben verbitterd, en deze bitterheid diepe wortelen doen schieten.

„Wij kunnen niet beide wegen te gelijk gaan.”

De vader staat stil, geduldig wachtende of de kinderen het zullen eens worden over den weg, dien zij nemen zullen. Zijn half schertsend, half ernstig voorstel heeft hen vermaakt en hunne opgeruimdheid bewaard.

„Laat vader kiezen,” zegt de kleine meid.

„Ja, laat vader kiezen,” laat de jongen er op volgen met blijkbare verrassing over dezen inval.

„Dan kies ik een geheel ander pad,” zegt de vader; „dat lage daar.”

Gij hebt thuis een even aardig kind als dat met goudkleurig haar, dat weinige oogenblikken geleden op uwe knie zat, en een jongen en meisje van denzelfden leeftijd als de twee, wier vrolijke stemmen u nog aangenaam in de ooren klinken, terwijl zij in de beste harmonie heen-

gaan. Hebt gij ze ooit hier gebracht? Deze vraag verwondert u eenigzins. Natuurlijk niet. Gij hebt aan ernstiger dingen uwe aandacht te wijden. Ernstiger! Denk eens een oogenblik daarover na. Is niet het leven meer dan het voedsel en het ligchaam dan de kleeding? Welke zijn die ernstiger dingen? O, zij zijn allen opgesloten in het woord: „Zaken.” Zij behooren tot het voedsel en de kleeding. Gij beïjvert u onder zwaren arbeid en zelfverloochening om eene fortuin op te bouwen voor uwe kinderen, aan niets anders denkende dan aan hunne groote stoffelijke belangen. Maar zal het gebouw dat gij optrekt, voor hen een tempel of eene tombe zijn? — open aan alle zijden voor zonneshijn en blijdschap, of vensterloos als een praalgraf? Wat beteekenen de goede dingen dezer aarde voor dezulken, die het vermogen missen ze te genieten? Begin met dit vermogen, de vatbaarheid voor levensgenot, bij uwe kinderen aan te kweeken, indien ge hun geluk wilt verzekeren voor de toekomst. Gun hun den zonneshijn van een teeder, verstandig, liefdevol hart. Ga nog dezen zelfden dag naar huis met een bedachtzaam, opgewekt, zichzelf beheerschend hart, en laat dit onverstoord in aanraking komen met het verstoorde leven, dat daar gevonden wordt, vol disharmonie. Het wacht op u, om de dingen te zien veranderen in uwe huishouding, om uwe kinderen te leeren elkander lief te hebben en te verdragen en hunne ouders te eeren en te gehoorzamen. Het is de zonneshijn, waaraan zij behoefte hebben en zonder deze zijn zedelijke ontwikkeling en welvaart onmogelijk.

Thans ziet gij het geheele onderwerp in helderder licht. Uw hart is warm en opgewekt. Gij wilt, indien mogelijk, een zonnestraal met u naar huis voeren.

Gij zijt uwe eigene deur thans genaderd. Gij bespeurt eene schaduw in uwe nabijheid. De staat van uwen geest ondergaat eene verandering. Wij bidden u: laat geene zwakheid u terugvoeren tot de oude sleur. Breek met deze slechte gewoonte. Laten betere gedachten bij u doorwerken. Laat uw oordeel heerschappij hebben over uw gevoel. Zorg voor een lach op uwe lippen en vriendelijke woorden op uwe tong. Indien ge tweedragt vindt, tracht er de oorzaak van weg te nemen, in plaats dat uw hartstogt brandstof worde voor hare vlammen.

De deur gaat achter u digt. Hoe stil is het rondom u. Eene stilte, die weinig goeds voorspelt. Gij gaat door den gang, verwonderd over deze stilte. Thans verneemt gij fluisterende stemmen: „Daar is vader!”

De toon, waarop dit gezegd wordt, houdt eene bedreiging in van onaangename gevolgen. Er is zeker iets verkeers aan de hand. Gij begint de vensters te sluiten, waardoor nog zoo even de zon scheen. Open ze schielijk weer. Haast u!

Gij bevindt u thans in 't midden uwer kinderen. Onderzoekende blikken worden op u gevestigd en daarna gewend naar Jan, die daar zit met een bleek, ontsteld gelaat. Hij heeft iets misdaan en verwacht de uitbarsting uwer gramschap en de straf, die maar al te waarschijnlijk met toornige gestrengheid volgen zal. Hij heeft op geen zonneshijn gerekend, maar ziet slechts uit naar eenen storm.

„Scheelt er iets aan, Jan?” Hoe vriendelijk spraakt gij deze woorden, maar zie ook hoe plotseling de wolk van zijn gelaat opklaart.

„Ja, vader.” De toon waarop dit gezegd wordt ontwapent u geheel, want hij drukt beide droefheid en hoop op vergiffenis uit.

„Wel, wat scheelt er aan, mijn zoon?” Ook deze vraag klinkt vriendelijk, zoo vriendelijk voor u.

„Gij zult boos op mij worden, vader....” Hierbij houdt hij op.

„Misschien niet, mijn jongen.” Waart gij het wezenlijk, die dat zeidet? Met welk eene vreemde uitdrukking blikken aller oogen op u.

„Gij zult u niet kunnen weerhouden toornig te zijn,” zegt Jan; „het was zoo stout van mij. Maar waarlijk, vader, ik deed het niet uit moedwil. Ik wist niet wat mij overkwam en o, het speet mij zoo. Misschien kan ik genoeg opsparen tegen Kerstmis om een nieuwe te koopen.”

„Een nieuwe wat, mijn kind. Vrees niet het mij te vertellen. Ik zal niet boos worden. Indien gij berouw hebt over hetgeen gij misdaan hebt, zal alles weer tusschen ons goed zijn.”

Hoe zonderling weet ge u zelve te beheerschen. Het is alles even nieuw voor u als voor de leden van uw gezin. Hunne blikken zijn met klimmende verwondering op u gevestigd.

Jan treedt voorwaarts en staat thans digt bij u. Hij heeft uwe hand gegrepen — hij laat zijn hoofd tegen u aanleunen — gij kunt hem niet aanzien, terwijl hij zijne schuld belijdt. Gij schrikt op. Eene toornige opwelling doet uwe polsen sneller slaan. Dat hadt gij niet verwacht! Jan voelt den schok en hij gist te wel dat er toorn opkomt in uw hart. Nog houdt hij uwe lijdelijke handen vast, maar waagt ze niet te drukken, uit vrees dat die beweging zou veroorzaken dat ze weggenomen werden. O! tracht nu meester te blijven over u zelve.

Laat den gewonnen grond niet weder verloren gaan. Sluit het venster niet, waardoor het zonlicht begon te stralen. Verwijder niet in toorn het kind van u, dat tot u gekomen is met droefheid en berouw.

„Jan!” Hij slaat zijne oogen onmiddellijk op, en gij ontdekt thans dat zij vol tranen zijn. „Uw misdrijf is ernstig, maar ik wil gelooven dat gij het niet uit moedwil gedaan hebt.”

„O, neen, neen, vader, het was geen moedwil, maar bij ongeluk.”

„Ik vergeef het u, mijn jongen!”

Lachtet gij waarlijk goedhartig, terwijl gij dit zeidet? Het moet zoo geweest zijn, want plotseling vertoonde zich een lichtstraal op aller gelaat. Denk nu eens een oogenblik na welk een contrast het zou geweest zijn, zoo gij in uwe gewone sombere stemming waart thuis gekomen; wanneer geene zonnestrallen waren doorgebroken om de bevroren fonteinen der liefde te ontdoeien. Thans hebt gij eene magt bekomen over het eigenzinnig hart van uwen jongen, welke, indien gij haar behoudt, van invloed zijn kan op geheel zijn volgend leven. Gij hebt evenzeer een overwigt bekomen in uw huis. Van dit oogenblik af zult gij met meer gewilligheid worden gehoorzaamd, er zal meer acht worden gegeven op uw gemak en begeerte en eene meerdere opgeruimdheid zal bij allen gevonden worden. En alleen aan u zal het kunnen geweten worden, indien de thans verkregen invloed niet van duurzamen aard is.

Heeft ons antwoord u bevredigd op de vraag hoe de deuren en vensters kunnen worden geopend, zoodat de zonneshijn uwe woning kan vrolijk maken? Indien niet, dan beschouwen wij uw geval als hopeloos. Vergeet niet dat de deuren en vensters van uw eigen hart eerst moeten geopend worden. De zonneshijn moet eerst de kamers van uw eigen duister hart verlichten, anders hebben wij geene verwachting dat hij ooit de duistere kamers uwer woning zal binnenstralen.

DE KONINGIN VAN ZWEDEN.

De onlangs overleden koningin van Zweden was eene nederlandse vorstin, dochter van prins Frederik. Het deed mij goed aan het vaderlandsche hart, het volgende van haar van een schrijver uit Zweden aan een engelsch blad te lezen, waaruit ik het vertaald overneem, vertrouwend dat het den lezers van de Christelijke Familiekering ook zeer aangenam zal zijn.

„Dit geheele land is in droefheid gedompeld over het onverwacht overlijden van de koningin. Zij was de dochter van den oom des regerenden konings van Nederland, en was in 1850, op den ouderdom van 22 jaren, met den tegenwoordigen koning (destijds kroonprins) van Zweden gehuwd. Zij was bemind geworden bij het volk van haar aangenomen land door hare deugdelijkheid, vriendelijkheid en eenvoudigheid. Het schijnt dat zij hare krachten overspannen heeft door het waken bij den koning gedurende zijne jongste zware ziekte. Na eene ernstige ongesteldheid van slechts drie dagen is zij in den namiddag van den 30sten Maart j.l. bezweken.

„In den morgen van den dag waarop zij stierf, nam zij niet alleen een teeder en hartelijk afscheid van haren gemaal en de betrekkingen die rondom haar waren, maar gaf haar geloof en vertrouwen te kennen, door uitdrukkingen als deze: „Ik geloof in God, in Jezus Christus. Mijne hoop is op mijn God; Hij is mijne sterkte geweest.” Op een anderen tijd zeide zij tot de hertogin van Ooster-Gothland, de gemalin van een van 's konings broeders, eene vrouw van beslist christelijke beginselen: „Lees meer uit den bijbel; lees met uwe duidelijke, ophelderende stem.”

„Zij nam belangstellend deel aan zulken voor wie zij eene helpende hand uitstak. Een brief, dien zij slechts weinige dagen voordat zij ongesteld werd, aan eene dame schreef, die zij somtijds gebruikte om hare giften uit te reiken, laat een blik slaan in haar liefdevol hart: „God zij geloofd, dat de koning beter is. Het is sinds November een harde en droevige tijd voor mij geweest; maar ik dank de Voorzienigheid, die mij eerst vergunde bij eene geliefde moeder in hare laatste oogenblikken te zijn, en mijn vader en zuster te troosten, en na mijn terugkeer in het dierbare Zweden mij weer vergund heeft mijn koning op te passen die bij den dag in beterschap toeneemt.”

Het huis van Oranje heeft door Gods genade zijne telgen die op den Potentaat aller potentaten hun vertrouwen stellen. Er zijn meer Oranje-vorstinnen geweest, die in andere landen het licht der waarheid hebben doen schijnen. Geve God dat zij nimmer ontbreken!

T. M. L.